

¹⁹„Volt egy gazdag ember, aki bíborba és patyolatba öltözött, és nap mint nap fényes lakomát rendezett. ²⁰Volt egy Lázár nevű koldus is, aki ott feküdt a gazdag előtt, fekélyekkel tele, ²¹és azt kívánta, hogy bárcsak jóllakhatna a gazdag asztaláról lehulló morzsákkal; de csak a kutyák jöttek hozzá, és nyaldosták a sebeit. ²²Történt pedig, hogy meghalt a koldus, és felvitték az angyalok Ábrahám kebelére. Meghalt a gazdag is, és eltemették. ²³Amint ez a pokolban kínok között gyötörődve felemelte a tekintetét, látta távolról Ábrahámot és kebelén Lázárt. ²⁴Ekkor felkiáltott: Atyám, Ábrahám, könyörülj rajtam, és küldd el Lázárt, hogy ujjá hegyét mártsa vízbe, és hűsítse meg a nyelvemet, mert igen gyötörődöm e lángban. ²⁵De Ábrahám így válaszolt: Fiam, jusson eszedbe, hogy te megkaptad javaidat életedben, éppen úgy, mint Lázár a rosszat. Ő most itt vigasztalódik, te pedig gyötörödsz. ²⁶Ezen felül még közöttünk és közöttetek nagy szakadék is tátong, hogy akik innen át akarnak menni hozzátok, ne mehessenek, se onnan ide át ne jöhessen senki. ²⁷Ő pedig így szólt: Akkor arra kérek, atyám, hogy küldd el őt apám házához; ²⁸mert van öt testvérem, beszéljen a lelkükre, nehogy ők is ide kerüljenek, a gyötrelmem helyére. ²⁹Ábrahám így válaszolt: Van Mózesük, és vannak prófétáik, hallgassanak azokra! ³⁰De az erre ezt mondta: Nem úgy, atyám, Ábrahám, hanem ha a halottak közül megy valaki hozzájuk, akkor megtérnek. ³¹Ábrahám ezt felelte: Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki feltámad a halottak közül.”

Lk 16,19-31 Kötelező lekcio – Szentháromság ünnepe utáni 1. vasárnap

Az ember szeret kérkedni azzal, amije van... sőt, olykor még azzal is dicsekszik – ilyen a bolond ember –, amije nincs. (Mint a nagyotmondó gyerekek a homokozóban, hogy kinek-kinek az apukája mit vesz majd neki!) Az igazán bolond ember mégis az – mai igénk –, aki mindent megtart magának, s bár azt hiszi független és szabad, halójában rabja a vagyonának. Érdekes, hogy az emberek rendkívül büszkék tudnak lenni arra, amit sikerült megszerezniük, sőt olykor még kíméletlenül rá-tartatiakká is válnak. Ugyanakkor az élet szomorú valósága azt mutatja még ma-napság is, hogy kinek-kinek a társadalmi megbecsültségét nem az esze, a szíve vagy a magatartása, hanem a vagyona garantálja; mert ugye „akinek az Isten pénzt adott, annak ész is adott hozzá” – tartja a régi mélyértelmű népi szólás.

Elszomorító, hogy a múlandó birtoklásáért folytatott ádáz küzdelemben egyesek még attól sem riadnak vissza, hogy áthágják a törvényeket, s nemcsak hogy szemérmetlenül lopnak, de még ölnek is, ha érdekük úgy kívánja... (Erről szólnak a tv-csatornák főidejű, léleknyomorító, közösségromboló krimije! Csak a filmek optimizmusa, hogy a végén a gonosz ember rács mögé kerül, az élet keserű realitása, hogy a bűnösök általában továbbra is vígan élnek lator életüket!)

Hlába minden vagyon...

Az utódok általában alig vagy egyáltalán nem becsülik azt, s ritkán hatja meg őket a szülők, nagyszülők vérverejtékkel elért materiális eredménye... „Elművészkedik” a felhalmozott vagyont – ez az élet nagy kiegyenlítődési törvénye! Úgy néz ki,

mindenkinek saját magának kell „zöld ágra vergődni” az anyaggal, megküzdeni a bírní-akarási napi kísértéseivel, mindenkinek saját magának kell rendezni a viszonyát azzal a múlandóval, ami annak ellenére, hogy múlandó, általában mégis tovább „él”, mint ameddig tart egy emberi élet... Nyomorúság, ahogyan féltve őrzött kincseinket egy életen át eszelősen húzunk-vonjuk magunk után – életünket el sem tudjuk képzelni nélkülük –, jöllehet a legvégén, az utolsó állomáson, mégis meg kell válnunk tőlük. Akkor kiderül, hogy a rengeteg energiát felemésztő hurcolkodásnak nem sok értelme volt... Hiába minden erőlködés, az üdvösség vonatára semmiféle csomagot nem vihetünk fel, csak mi magunk szállhatunk fel rá, ha felismertük, melyik vonat az, s persze időben megváltottuk a jegyet is rá...

Névtelenségben rejtőzködő gazdagok és nevesíthető Lázárok...

Nem minden hajléktalan szentember, s nem minden gazdag pokolra való bitang... Mégis előítéletekkel nézünk a gazdagra is, meg a szegényre is. Az előítéletek aztán magatartást formálnak, s megvalósul az össztársadalmi kiszorítódsdi... A nemlétező(?) „háttérhatalom” (értsd: globális pénzérdek mögött álló kevesek, nemzeti, vallási, politikai nézetektől függetlenül!) nagy-nagy öröme. Hol van a boldog békeidők „leben und leben lassen”-je? Aki gazdag, az gátlástalanul még gazdagabb akar lenni, aki pedig a társadalom szélére csúszott, az még gyorsabban csúszik az el lehetetlenedés völgyébe!

Persze egyetlen társadalmi berendezkedés sem tüntette el – legfeljebb lózungjaiban írta át – a valóságot: a közösségekben lévőkhöz soha nem voltak egyformák. Mindenkinek más és más a státusza, más a hivatála, (más az elhívása) de egy elég jól működő közösségben mindenkinek ugyanakkora a méltósága. A méltóság nem az anyagi helyzet függvénye, az mindig az emberségből fakad. Aki szabad akaratából engedi, hogy életében tükröződjék a JóIsten szeretete, azt méltatja nemcsak az utókor, de a jelenkor is. Aki pedig méltatlanul éli életét, azt vagy elfelejti a történelem vagy örökre megveti az utókor.

Minden az anyém!

Tényleg? ...És mid van, amit nem kapsz? Már az életed sem a tied, azt is kapsz, szüleidnek keresztül a JóIstentől. (Most tekintsünk el attól az elgondolkodtató tényről, hogy vásárolni is lehet katalógusból életet/gyermeket Dél-Afrika-i vagy USA-beli reprodukciós központokban!) Aki csak magát szereti, az mást nem tud szeretni, s bár azt hiszi, hogy az egoizmusa boldoggá teszi, az igazság az, hogy valóban boldoggá csak mi tehetünk másokat és ők minket.

A gazdag nem adott egyetlen morzsát sem asztaláról ennek a nyomorult koldusnak, mert gyaníthatóan idegesítette Lázár pimaszsága, aki ahelyett, hogy félrevonult volna bajával, ott csúfította váladékozó sebeivel a gazdag ember díszes bejáratát...

Elég terhes lehetett ez a gazdag ember számára, ahogyan a jóléti társadalom számára is elég nagy teher, amikor kénytelen-kelletlen belebotlik a borgőzös, vizeletszagú hajléktalanjaiba a metróbéjáratok vagy plázakatedrálisok környékén. Arról már ne is beszéljünk, hogy az iskolabárázó gyermekek számára ez milyen vizuális „élményt” ad, s milyen társadalomismeretet, világnézetet formál.

Az önmagáért való gazdagság olyan, mint a rákos daganat: *egyre növekszik, s nem tudja hol a határ.* A gazdag ember vaksága abban áll, hogy nem látja meg: *a soknál több az elég!* A pénz, a vagyon ugyanis soha nem elégíti meg az embert. A gazdagság mindent ígér, de nagyon keveset ad, ugyanakkor a legtöbbet kéri cserébe: a szívet. A szív pedig egy olyan szerkezete a JőIstennek, mely mindig csak egy valamiért tud dobogni; egy szív egyszerre két dologon nem csünghet...

Akinek szíve csak a múlandóval van tele, annak élete úgy múlik el, hogy észre sem veszi. Hiába a nagyobb gazdagság, közelebb nem jut az élet értelméhez: Nagy, s még nagyobb csűrőkben gondolkodik, de sosem jön rá arra, hogy a vagyon nem azért van hogy gyarapodjon a „rakás”, hanem azért, hogy megosszuk egymással. Mit ér a siker, ha nincs kivel megosztani? Mit ér az eredmény, ha cél érdekében átgázoltunk mindenben, ha barátaink elhagytak, párkapcsolatunk, családi életünk megromlott, s csak ellenségeket szereztünk eközben? Ilyenkor a még nagyobb gazdagság sem segít, ilyenkor már csak a bolond gazdag példázatbeli hazugsága vigasztalhat: *„Én lelkem egyél, igyál, vigadozzál!”*

Jézus példázata az üdvösségről szól

Nemcsak a gazdag ember, a gazdag nő is nehezen megy be a mennyek országába... Ezt azért érdemes hangsúlyozni, mert manapság a pénzcsinálás művészetének egyre több nő hódol – meglehetősen sikeresen. (Talán jobb is lenne a világ, ha nem férfiak, hanem nők irányítanák, háború is kevesebb lenne, de lehet, hogy ez csak naív elképzelés, hiszen az ember nem férfiasságában vagy nőiességében hitványult el, hanem EMBERségében romlott meg.)

Mint minden, a gazdagság is relatív. Van, aki a sokat is nyomorúságosan kevésnek tartja, s van, aki a kevésen is hű, s megelégedetten telnek napjai. Ahány ember, annyiféle értelmezése-látása az életnek: az egyik számára csapás, a másik számára kihívás és lehetőség egzisztenciájának korlátja. Annyi bizonyos: Isten különféle adományait, talentumait nem lehet (nem lenne szabad!) méricskélni egy-

mással, Ő ugyanis gondviselő jóságában igazságos mértékkel oszt, mindenki cserépedény-életét megtölti, sőt kegyelmének gazdagságával túlcsondulóan teszi azt. Ezt pénzben kifejezni nem lehet, márpedig az emberek látását, önmaguk, a másik és a világ értékelését az esetek túlnyomó részében a pénz – ez az „isten-verte” – határozza meg. Jézus nem azt mondta, hogy a gazdagság bűn, avagy a gazdagodás eleve tisztességtelen – az élet ugyanis nem más, mint gyarapodás és gyarapítás(!) –, Krisztus URunk mindig csak azokat róttta meg, akik nem Istenbe, hanem a vagyonba vetették bizalmukat!

Ennek a mostani, alkonyba-forduló nyugati társadalomnak (milyen kultúra is ez?) a vezetői pedig ahelyett, hogy munkahelyek teremtésén törnének a fejüket, s a társadalom szélére szorultaknak is tisztességes megélhetést ajánlanának, inkább nevelni próbálják polgáraikat a toleranciára... *Az ideológia soha nem old meg semmit, csak elodázza a megoldást!*

A gazdagság hajszolásának esztelen-sége, a vagyonosodásnak, mint életcélnak a szertefoszlása akkor válik nyilvánvalóvá, amikor a pénz *inflálódik*, s a csoda-autót *megrágja* a rozsdá; amikor a szép ruhát *megrágja* a moly, amikor nyilvánvalóvá válik: hiába minden próbálkozás, pénzen nem lehet venni egészséget, zsíros bankszámlákkal nem lehet életet hosszabbítani – még egy arasznyival se.

Isten törvénye, hogy aki embertársai helyett csak a „mammonnal” vállal közösséget, az nehezen megy be a mennyek országába... Talán ezt érezhetik a szuper-gazdagok, amikor életük végén – esetleg korábban, saját nyomorúságuk okán – lelkiismeretük megszólal, s morzsákat hullajtanak a szerencsétlen Lázároknak... *A mennyország ugyanis közösség, a magány pedig maga a pokol.* Mindkettő itt kezdődik el a Földön, s odaát teljeseedik majd ki... Egyikért áldozatot kell(ene) hozni, a másik ellen a jóság nemes fegyvereivel kitartóan harcolni kell(ene)... Aki ezt felismeri, az valóban gazdag.

Isten nem a tolerancia Istene...

Aki nem igyekszik betartani a törvényt, az ne számítsen semmi jóra... A bűnt ugyanis követi a büntetés. Aki ebben nem hisz, az legyen boldog a maga meggyőződésében, de gazdagnak és szegénynek – amíg genetikailag rokonságban állnak egymással, s ereikben piros vér folyik –, kötelessége a kooperáció. Amíg nincs készség a Lázároknak a rend elfogadására, s amíg a gazdag a(z erőszak)hatalom rendjében bizakodik, addig elszórtan és gyenge hatékonysággal valósul csak meg az Isten országa itt a földön és sok helyütt inkább tovább burjánzik a pokol.

Bárcsak eljutnának Lázárok és gazdagok a felismerésig, hogy mindnyájan Isten gyermekei!

Kedves Testvéreim!

Szeretettel köszöntök Mindenkit **Szentháromság** ünnepe utáni első vasárnapon!

Jelentem a Gyülekezetnek, hogy ezzel a héttel lezárult az iskolai *online*-hitoktatásom. Remélhetőleg szeptembertől a „hagyományos” formában dolgozhatunk tovább, mert ez a virtuális oktatás szinte mindenkit – főleg azokat a lelkész-kollégákat, hitoktatókat, akik eddig nem ezt a távoktatási formát gyakorolták, mint jómagam is – próbára tett, s most ne csak a technika/internet-adta kihívásokra gondoljunk! (A személyes kontaktus hiánya hátrányos a tanulónak, de a tanárnak is.)

A PÜT (Püspöki Tanács) újabb levele – nekünk lelkészeknek – ugyan útmutatást, ajánlást ad az úrvacsora rendjét, technikai lebonyolítását illetően, de az istentiszteletek tartását továbbra is csak ott engedélyezik, ahol elfogadták a speciális előírásokat – Lásd Mennybemenetel-ünnepi pásztorlevelem mellékletét!

https://tata.lutheran.hu/ujzagok/2020/lr_2020_mennybemenetel.pdf

– és jóváhagyták az ún. *Gyülekezeti Védelmi Szabályzatot*. Mi tatai gyülekezet – a hasonló nagyságú gyülekezetekhez hasonlóan – várakozó állásponton vagyunk. Ha az elkövetkező hetekben nem érkezne PÜT-utasítás, presbiteri ülést kell tartanunk a közeljövő istentiszteleti rendjét illetően.

Erős vár a mi Istenünk!

Rövid-hírek

Június 12-én az Agostyáni Emlékerdő temetőjében elkísértük utolsó útjára **Wiedemann Károly** testvérünket, akit **78 éves** korában szőlített magához az ÚR. Emléke legyen áldott övéi között; a gyászoló családot hordozzuk imádságban!

Kedves Testvérek!

Szeretettel és tisztelettel kérjük, hogy **egyházfenntartói hozzájárulásait/adományait** (a koronavírusos helyzetre való tekintettel) amennyiben lehetséges, **átutalással** szíveskedjenek rendezni. Egyházközségünket havi rendszerességgű utalások, járulékok terhelik, melyek eddig is jelentős mértékben a **vasárnapi perselypénzekből, befizetett adományokból** kerültek kiegyenlítésre. **Köszönjük!**

Egyházközségünk Vezetősége

Takarékbank
6320011914926282